

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

1915

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3

LA CORRERPENDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 5 céntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

BARCELONA, 31 DE JULIOL DE 1915

NÚM. 22

EN PLENA TIRANÍA

El Govern contra la Constitució

Segueix la ratxada. El govern del inexistent Dato, volguent donar sentit de realitat a la seva vida ministerial que fins ara no s'ha traduït en cap acte de seny ni en cap acció perseverant en bé del país qualsevol destí malhauradament regeix; l'ha donada en trepitjar descaradament la llei i en posar-se enfront de la Constitució.

D'uns quants dies en aquesta part, acte republicà que s'anuncia, es acte que se sospen, com si a Espanya no hi hagués una carta constitucional que garanteix als ciutadans la lliure emissió del pensament i el dret de acoblar-se en reunions públiques quan i a on ho estimin convenient.

Dissapte passat feu prohibida la celebració del miting que nostres companys del districte quart havien organitzat per a celebrar la inauguració del nou local que el centre d'aquell districte ha instal·lat en el carrer de Bailen. Dimars se suspengué igualment el miting que, en commemoració de la setmana gloriosa havien organitzat nostres companys de l'Unió Radical Gracienca. Dijous fou suspès el del districte segon, i seguirà la ratxa, per que sembla que en Dato i'ls seus acòlits van secs i sorts, disposats a promoure un seriós conflicte.

Una vegada es la ridícula i imbècil excusa de no estar la sollicitud en regla, la que motiva la prohibició del miting i, en conseqüència l'atac del govern a la llei; altra vegada es el papu de la neutralitat aquesta castració moral a que se'ns sotmet la que motiva el contrafur de les autoritats.

Pero es que tant l'un com l'altre dels motius de prohibició exposats, podrien pendres seriament en un país on el respecte a la llei fos norma de tota acció governamental? Es que quan un ciutadà presenta una sollicitud a la autoritat—no demanant permis per a celebrar un acte, sino posant la celebració del mateig en coneixement de la autoritat corresponent—pot aquesta admetre-la si no està redactada com déu? I si l'admet i's passa tems sense dir res sobre la sollicitud i després se trova (?) mal redactada, de qui es la culpa? I en aquesta actitud per part de l'autoritat no tenen els ciutadans el dret de veure-hi una palpable mala fé?

I en quan a lo que fa referència a la neutralitat, igual. Fora de la ridícula i' contrassentit que significa prohibir parlar-ne en reunions públiques mentre se permet discutir-la en la premsa, constitueix un abús incalificable el que l'autoritat governativa envaeix, com ho estan fent, l'òrbita i les atribucions de l'autoritat judicial. Segons la llei les facultats de l'una i l'altra estan ben delimitades. Al govern i als seus representants els toca garantir la llibertat dels ciutadans quant aquets en ús

del seu perfecte dret se reunixen en acte públic, per a parlar de lo que'ls sembla i'ls dona la gana, que de tot, absolutament de tot se pot parlar, mentre no's caigui en lo que'l codi taxativament condemna; i a l'autoritat judicial pertany el castigar an aquells ciutadans que valguentse de la llibertat que la llei els concedeix, delinqueixin quan fan ús de la paraula.

Pero l'autoritat governativa no pot prohibir mitins baix cap pretext si's es que, al fer-ho no's vol colocar al marge de la llei

D'on resulta que'l govern den Dato el obrar com obra s'ha convertit en govern facciós, contra el qual poden i deuen axecar-se, amb gest de dignitat i virilitat, les multituds espanyoles.

FLESTOMIES

En plena "provincia"

¿Se t'ha acudit, amic lector, donar un tom, de quarts de set a vuit, pel Passeig de Gracia, qualsevol vespre de dia feiner?

¿Has vist aquell estol de gent que ocupa les cadires de ferro; aquelles nenes clorótiques, sempre assegurades de manera que reganyen un xic de cama—cama prima con un flautí,—coberta de mitja calada; aquelles nenes d'ulles pintades i llavis pintats i altres coses pintades, al costat de les mamás sempre aparentment vigilantes i sempre sabiament badoques; «pollos» lluits, d'aristocràcia d'alpaca, d'àngul facial obtús, i de cama tan prima i mitjó tan calat com la cama i les mitjes de les nenes clorótiques?

¿No? ¿No t'hi has parat?

Doncs, fés-ho.

Dóna un parell de toms entre Consell de Cent i can Samà—ni més amunt ni més avall,—mira bé, escolta atentament, i després, digues amb mí si allò «hace» o no «hace» *provincia*; si no't sembla ser a la Guadalema dels Quinteros; si allò no ve a ser com una «Devesa» de Girona, una «Caleta» de Málaga, un «Postiguet» d'Alacant; l'etern passeig «cursi» de toda població «cursi» al que no falta sino que «amenice» l'acte («verbena», concert, o com vulguis dir-li) la «brillante banda del regimiento de Asia», o la «charanga del bizarro batallón de cazadores de tal», o la «afamada» (y no en doble sentit) música de Torrente.

Mes, tranquil·lissat! D'aquí a pocs dies el trist espectacle disminuirà notablement.

Cal «veranear».

Se carreguen de maletes, i fugen de la calor.

—¿Van a Vichy?

—No, senyor.

ens en anem a Caldetes.

Sino que aquest «personal» que ens ocupa, no anirà, en sa majoria, ni a Caldetes.

Quan els vestits comensin a ser passadets, quan el capell ja se'l sàpiguen unes a altres de memoria, les nenes s'eclipsaran, i amb les nenes, els «pollos» de barretet de tres setetes.

Se passaràn un mes i mitg—tot el fort de la calor—tancats a casa, prenent la fresca a la galeria i de nits, mentre hi hagin fonògrafs que fassin gárgares, i dormint de dies, estalviant polvos, pintures i altres químiques per mor de gastar glas de «La Joaquina».

Llegiràn y apendrán de memoria «Blanco y Negro» y «Nuevo Mundo», que'l papà adquirirà setmanalment, i a primers de Setembre, amb el meteix vestit (sabiament passat per la tintoreria) i amb el meteix capell (objecte d'una hàbil i ben premeditada reforma), se tornaràn a presentar en plè Passeig de Gracia i, uns i altres, s'explicaràn amb gran xerroteig de l'loro desengaviat, lo que s'han divertit a San Sebsatián, a Santander, a Biarritz... s'explicaràn tot allò que hagin pacientment après en «Nuevo Mundo» i a «Blanco y Negro».

I tot això... en castellà, «per supuesto!» En aquell deliciós e inconfundible castellà de Passeig de Gracia. Aquell castellà del:

«—Nosotros tuvimos una de criada...»

O:

«—¡Ay! ¡Aquel día sí que andé!»

O:

«—Con estos calores estoy toda escaldada...»

En plena, en plena *provincia*!

MOSSEN DOBA.

Carnet d'Art

L'antic Centre d'Aquarelistes

Per a referir-se a una institució artística Barcelonina qual formació constitutiva desperta els records anyoradissos dels temps de «El cantor de las hermosas» i del «Negre de la Riba», dels «Paus i gitanos» i dels envelats «den Xiribia», de «La Flora» i de «La Ninfa», del «Pinyol Dolç» i «El Gavilán», sobre tot del xamós «Gavilán», aont s'hi practicava el seu lema: filantropia i diversió i a quals iniciatives es deu el genessi d'aquella escullida agrupació artística que amb en Planas en Puiggari, i en Pellicer va anà desentrotllant-se evolutivament fins arribar a la constituïda amb el nom de «Centro de Acuarelistas de Barcelona», instal·lada durant alguns anys a la plaça de la Séu; pensant que pot interessar-los als artistes, vells i joves, i també als nostres llegidors aquestes notes retrospectives que marquen un aspecte característic de la col·lectivitat artística barcelonina, copiém íntegrament les següents ratlles, suscrites, pel mateig que are les copia, publicades en un número especialment dedicat a solemnitzar la Expo-